

מונולוג של חבר הקונגרס סטיב סולארס

קשר עם אמי? חידשתי אותו רק מאוחר יותר, אולי מאוחר מדי. פרויד היה אומר שכל זה השפיע עלי, עיצב את חיי. או מי אני שאתוכוח עימו? איזה מין ילד הייתי? מבריק, חמוד, פופולרי, צנוע... הייתי מגדיר את ילד דות, על אף כל מה שסיפרתי לך, כילדות מאושרת מאוד. הייתי ספורטאי, היתה לי הצלחה לאימבובט לת בקרב הבנות. מה רציתי להיות? מגיל צעיר מאוד רציתי להיות בעל איזה ג'וב כמימשל.

דלתי בבית יהודי-אורתודוקסי. נולדתי במנהטן (מרכז ניו יורק) ואחרי כן, בגיל 10, עברתי לברוקלין. אני זוכר איך ערכו לי טכס בר-מצוה, וזה, על כל הכללים האורתודוקסיים המחמירים.

כשנולדתי, הוריי היו כבר גרושים. אבי קיבל את האפוסטרופוסות עלי. הוא בעצם גידל אותי. כשהייתי קטן הוא נישא בשנית, ואחרי כן התגרש בשיניתי...

התמזל מזלי להגיע לקונגרס בתקופה שבה הוחלטו החלטות חשובות, בתי קופה שבה ניתן צ'אנס לאיש צעיר. זה מרגש אותי מדי יום.

נכון שבכנסת-ישראל חברי-כנסת רבים אינם משפיעים, ורוב ההחלטות החשובות מתקבלות על-ידי כמה ח"כים, מנהיגי הרוב. אבל יש הבדל מהותי בין הכנסת לבין הקונגרס.

הכנסת היא מוסר-חקיקה מכובד, אבל ההחלטות החשובות מתקבלות

סואלים ירדניים. לפני כן הייתי רגיל להרצות רק לפני אירגונים יהודיים. התרגשתי. למחרת התפרסם עלי מאמר ראשי באחד העיתונים הנפוצים ביותר בארץ: "אם חברי-הקונגרס סולארס מייצג את חברי-הקונגרס האמריקאי החרשים — שאלוהים ישמור אותנו מפניהם...". מנהיגים שהתרשמתי מהם? פידל קסטרו! פגשתי אותו בראשונה ב-1978. הפגישה התחילה ב-17:00 ונמשכה תשע שעות: ריכנונו, עישנו סיגארים, אכלנו סנדוויצ'ים.

"איי-אפ-שר להשיג שלום בשלטי-רוק!"

סולארס עם חוסיין פרויד היה אומר שילדותי השפיעה עלי...

סולארס עם בגין, כשנולדתי, הוריי היו גרושים...

אשתי היתה איתי. אני מאוד גאה בה. ב-2 לפנות בוקר הסיע אותנו קסטרו, רו, במכונית סובייטית, בחורה לבית-המלון.

פידל קסטרו הוא אדם מאוד כריזמטי, טי, פיקח. נפגשתי איתו מאז כמה פעמים, אבל אינני יכול לכתוב "חבר" אך כתוצאה מהקשר שנוצר בינינו, הצ'י לחתי להזוין דברים. למשל! פעם הצלחתי לשכנעו להניח לתושבים בעלי אזרחות אמריקאית-קובאית להגיע לארץ צו-הברית. לפני כן הוא לא אפשר להם לצאת מקובה.

אני מניח שפיתחתי יחסים עם מנהיגים כמו קסטרו, פשוט מפני שהקדשתי זמן לכך, השקעתי בכך. יכול להיות שעמדותי בקונגרס משרתות אינטרסים שלהם, כמו במיקרה מרקוס (סולארס לחם למען העמדתם של פרדי נגד מרקוס ואשתו אימלדה לדין על גניבת מיליונים מהפיליפינים). סולארס הוא ידיד של קורי אקינז, המנהיג הנורכחית של הפיליפינים.

אתמול קיבלתי מיכתב מרגש מבני זיר בוטו (ראש-ממשלת אקיסטאן). אראה אותה בחודש ינואר. אלה ברובם מנהיגים הנכנסים להשיג עצמאות. חלק מהם היכרתי עוד לפני שהגיעו לשלטון. את יצחק שמיר, למשל, היכרתי עוד כשהיה יושב-ראש הכנסת. הייתי רוצה לחשוב עליו כעל "חבר". את קורי אקינז פגשתי בראשונה ב-1983. בעלה הירצה אז לפני ועדה של הקונגרס והצהיר שבכוונתו לשוב לפיליפינים. אחרי כן פגשתי אותה כשנסי

במשלה, בקבינט. בקונגרס האמריקאי אין כמעט מי שמעמית מילגתית, ולכן גם חבר זוטור יכול לקוות להשפיע או לבלוט.

● מנהיג עולם: "קסטרו הביא אותי הביתה!"

איך התחילו טויליי ברחבי העיר לם? כשהגעתי לקונגרס, התמנתתי לוועדה לענייני-רוח. תמיד האמנתי שחשוב ביותר שבקונגרס יהיה מידע רשם כמו עיניי, כדי להבין טוב יותר את בעיות המקום, להכיר את תושביו. הטיוול הראשון שלי כחבר-קונגרס היה ב-1975. אני זוכר שזה היה בחורש פברואר. נסעתי אז למיורח התיכון. לפני כן לא נסעתי מעולם כחבר-קונגרס. אני זוכר איך נחתתי מחכה לי. לא היה לי מושג אם יבואו לקבל את פניי מט עם השגרירות האמריקאית או ממיש רר-החוף הישראלי. היה שם תור ארוך. לא נראה לי שמישהו מחכה לי. לכן עמדתי בתור. אחרי 20 דקות, ניגש אלי פקיד מיואש מהשגרירות. הוא נתן את כל העומדים בתור ואני, כנראה, לא נראית לו כחבר-קונגרס. אז שלפנו אר תי מהתור, הוציאו אותי לחורח-הא ח'מים, נתנו לי מיקרופון...

אחרי כן נסעתי לעמאן; בלילה הראשון הייתי צריך להרצות לפני אינסלק

לא זוכר שרציתי להיות נשיא, או לפחות מושל, או ראש-עיר — לא.

● קאריירה פוליטית: "טוב שהפסדתי..."

זה התחיל ב-1966. למדתי מימ של אמריקאי וסובייטולוגיה באוניברסיטת קולומביה. התבקשתי לסייע בירי מועמד דמוקרטי. נסעתי עימו לושינגטון; המועמד שלי אמנם הפסיד, אבל אני פגשתי שם את נינה, שהיתה לאשתי.

ב-1973 רצתי למישרה חשובה בכרוקלין (ראש הסניף המקומי של המיפ לגה). הפסדתי. ברענב, טוב שהפסדתי, אחרת לא יכולתי להיבחר שנה אחרי כן לקונגרס, מכיוון שאינך יכול לרוץ לתפקיד, כשאתה עדיין חרש בתפקיד אחר.

זה היה ניסיון מכאיב. זה צרב לי, מפני שמאוד רציתי בקאריירה פוליטית, ואז הדמוקרטים היו כמעט בניורק. לא היה נראה שתהיה מישרה אחת, רת, שאליה אוכל לרוץ.

לא רק הכישלון הכאיב. היה גם הכרח לשבת ולחשוב מה אני עושה בחיי ופתאום, כמה שבועות אחרי כן, מצאתי עצמי בקונגרס. ניצג המחוז שלי להנבחרת ונשלח לכלא. רצתי — וזכיתי במישרה. מאז אני חבר בית-הנבחרים.

כיום אני משמש יושב-ראש התועדה לענייני נשלה לכלא. רצתי — התפקיד. נכון, זה המון זמן, אבל זה כל-כך מרתק!

גרלתי במישפה מאוד פוליטית, ולכן תמיד התעניינתי בפוליטיקה. אבל אני

או עברתי להתגורר אצל דודתי. היא גידלה אותי בשנות-העשרה שלי.

ילד-טוב-ברוקלין

סטיב סולארס — אחד מאנשי הקונגרס הבכירים יותר, ממוצא יהודי — ניצב מול מפת הגלובוס במישרו בושינגטון. עוזרו שירטט לפניו את תוכנית מסעו הקרוב ברחבי הגלובוס. סולארס נשמע מתפנק: "אויש, לנחות בארץ הזאת ב-2 לפנות בוקר!"

הבעתו נראתה באותם רגעים כשל ילד, ששכחו לנגב את שאריות החלב מעל שפתיו, ילד הרוצה לכבוש את העולם. גם חוותו של סולארס היא של ילד-טוב-ברוקלין: הוא ממוצע-קומה, דקניזורה, שבלב בצד, שפתיים שלוחות קדימה, עיניים סקרניות.

סטיב סולארס הוא יושב-ראש ועדת-המישנה של בית-הנבחרים האמריקאי לענייני-אסיה. בתוקף תפקידו, קנה לעצמו מוניטין של מומחה בכל המתרחש בקצוות אכזזטיים של התבל, כבעל קשרים מעוררי-קיינאה עם מנהיגים בנקודות שונות של הגלובוס. מנהיגי המימסד היהודי בארצות-הברית נחות נלהבים ממנו. אין זאת מפני שסולארס איננו יהודי גא, אלא מפני שלא תמיד מתואמת תמיכתו בישראל ובעניינים הנוגעים ליהדות עם עמדת המימסד היהודי.

כשנפגשתי עימו, לפני שבוע, בושינגטון היו מנהיגי-היהדות עסוקים בסערת "מיהו יהודי" העיסוק בנושא זה הפך שם לאובססיה, והוציאו לאיורור חרדות נושנות, תסביכים. סולארס העדיף להיות יותר-דיפלומאט-מדיפלומאט בנושא סבוך זה, תחת לשקוע בעיסה הטובענית. שומר-נפשו.

על סולארס נאמרים סופר-לטיבים, כמו "מוח מבריק" ו"מדינאי מחונן". כשנפגשתי אותו בביתו הושינגטוני בקיץ, היתה סביבו הילה של שגייה, הסכמה כללית בקרב הנוכחים לגבי כישוריו ויכולתו. היחס כלפיו היה כאל ילד-פלא: ששש, הילד מדבר! היחס שנוצר באורח סמוי היה התפעלות מהקטן. תחושה זאת התחדדה אצלי בעת הראיון לפני שבוע, בפרט כשפתח לעברי זוג עיניים גדולות ואמר: "מאז שהייתי קטן, רציתי להיות מישוה!"